

[Niels Helveg Petersen.]

at dette nye princip kan stå sin første prøve, uden at det fører til en ødelæggende storkonflikt.

Undertiden har man hørt det fremstillet sådan, at lønrammen på de 2 pct. var en særlig sadistisk opfindelse udpønsat for at holde landets lønmodtagere nede. Denne opfattelse er i bund og grund forkert. Det er i lønmodtagernes virkelige interesse, at rammen holdes. Ellers vil arbejdsløsheden stige yderligere. Der er en ubrydelig sammenhæng mellem vort omkostningsniveau og den høje ledighed. Lønmodtagergruppens virkelige interesse er derfor også, at omkostningerne udvikler sig på en måde, der bevarer og styrker erhvervenes konkurrenceevne. Om det vil ske efter dette lovforslag, er bl. a. afhængigt af lønmodtagernes egne organisationer. De kan i løbet af de næste år aktivt medvirke til, at den såkaldte afsmitning holdes nede. I så fald vil mæglingsforslaget virke efter sin hensigt, nemlig give de lavestlønnede en forbedring, uden at dette automatisk smitter af på hele omkostningsniveauet. Jeg har set Landsorganisationen vurdere dette til, at lønafsmitningen vil være på 20 pct. Jeg går ud fra, at Landsorganisationen også er indstillet på aktivt at medvirke til, at et tal i denne størrelsesorden faktisk kan opnås.

Men det er selvfølgelig ikke organisationernes opgave alene. Også folketing og regering kommer her ind i billedet. Regeringens, og jo altså også parternes, skøn er, at forslaget vil kunne holdes inden for den afstukne ramme. Denne vurdering må vi foreløbig lægge til grund. Det kommende udvalgsarbejde må vise, om der er grundlag for at opretholde den. Men vi må gøre regeringen opmærksom på allerede nu, at hvis det i praksis viser sig, at rammen ikke holder, at omkostningsudviklingen ikke holder sig inden for rammer, der er forenelige med hensyn til beskæftigelsen og betalingsbalanceudviklingen, så er det et ansvar, regeringen har taget på sig med den vurdering, man så klart har fremlagt, og det vil selvsagt også have betydning for det radikale venstres vurdering af eventuelt kommende indgreb, der i overenskomstperioden måtte komme fra regeringen.

Der er visse områder, der er holdt uden for mæglingsforslaget og derved også uden for det forslag, vi behandler i dag. Det gælder landbrugsområdet, det gælder bryggeriområdet, det gælder søfolkene. Forhandlinger på disse om-

råder er godt i gang, og vi har hørt optimistiske rapporter om, at der skulle være gode udsigter til, at parterne kunne nå et resultat. Men spørgsmålet er alligevel: skal folketinget lade sig nøje med det? Jeg vil gerne henvise til, hvad folketinget og regeringen gjorde med loven af 11. marts 1975. Her gennemførte en socialdemokratisk regering, at netop på disse områder skulle et paritetisk nævn træffe afgørelse, hvis ikke man på disse områder inden for visse frister var nået til enighed. Jeg rejser spørgsmålet her under første behandling. Ville det ikke være fornuftigt at gøre det samme i dette tilfælde? Herved ville intet ændres i selve mæglingsforslaget, som det foreligger, men folketinget ville ligesom have gjort sit arbejde færdigt, have garderet sig imod, at der på disse resterende områder meget hurtigt, hvis tingene udviklede sig skævt, kunne komme en konflikt, som atter ville rejse politiske krav til regering og folketing.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis vilje til en positiv overvejelse af forslaget.

Honoré (KrF):

Det er kristeligt folkepartis opfattelse, at mæglingsforslaget bør vedtages i uændret skikkelse.

Flere og flere erkender i dag, at uden indkomstpølitik kan vi ikke rette Danmarks økonomi op og forbedre beskæftigelsen. De danske lønninger har i en årrække ligget for højt sammenlignet med udlandets, og derfor er det nødvendigt med en indkomstpølitik, der bremser lønstigningerne over en årrække. Derigennem bliver danske varer mere konkurrencedygtige, derigennem kan der bevares flere arbejdspladser og oprettes nye.

Når Dansk Arbejdsgiverforenings flertal forkaster det mæglingsforslag, som arbejdsgivernes egne forhandlere havde tiltrådt, så vanskeliggør Dansk Arbejdsgiverforening fremtidige indkomstpølitiske bestræbelser.

Kristeligt folkeparti er klar over, at augustforligets lønramme, hvor stram den end kan synes for nogle, i virkeligheden burde være endnu strammere for at forbedre beskæftigelsen og betalingsbalancen. Vi har selv fremlagt en plan for afviklingen af Danmarks gæld til udlandet, der arbejder med en endnu snævrere ramme for lønudviklingen. Augustforligets lønramme var et første skridt og måtte tage hensyn til vanetænkning herhjemme om fortsat